

Arrest

nr. 163 174 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN in opvolging van advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt

“Il est enjoint à Madame:

Aan mevrouw:

[...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les trente (30) jours de la notification de décision.
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESUSSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het is als volgt uiteengezet:

"II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 13 maart 2015, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consistentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 3 en 13 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.¹

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt (...):

Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.'

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag en een onontvankelijkheidsbeslissing voor haar humanitaire regularisatieaanvraag.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag 9bis en een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.”

2.1.2. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, op de volgende gronden:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over het gezins- en familieleven van verzoekende partij in België.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij en haar integratie alhier in het kader van haar aanvraag ex artikel 9bis.

Het feit dat verzoekende partij in casu een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, haar integratie en verankering in België schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.2.3. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.1.3. Het eerste en tweede middel worden samen beoordeeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voor de inhoud van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar het citaat in het eerste middel.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

De verzoekende partij betoogt dat, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, de verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending van internationaal recht, en zeker van artikel 3 van het EVRM, voorligt. Hierover moet duidelijk worden gemotiveerd. Zij stelt verder

dat zij ook een ongegrondheidsbeslissing kreeg van een medische regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en een onontvankelijkheidsbeslissing van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van diezelfde wet en dat in de thans bestreden beslissing niet te lezen valt dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover de verwerende partij, onder meer via de ingediende aanvragen, beschikte. De verzoekende partij legt er de nadruk op dat zij ernstig ziek is en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn.

De verzoekende partij wijst er zelf, terecht, op dat voorafgaand aan de afleveren van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten beslissingen werden genomen over haar aanvragen om machtiging tot verblijf. Het betreft enerzijds een beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd bevonden omdat niet was aangetoond dat er buitengewone omstandigheden voorhanden waren die haar zouden vrijstellen van de principiële verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. In het kader van deze aanvraag werd een onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de medische situatie van de verzoekende partij. In deze beslissing werd verwezen naar het feit dat de medische regularisatieaanvragen van verzoekster onontvankelijk (om technische redenen) en ongegrond werden bevonden, omdat de noodzakelijke behandeling voor verzoekster in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is, zodat er geen reëel risico is aangetoond op een onmenselijke of vernederende behandeling wegens een gebrek aan adequate behandeling. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig volhouden dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de elementen die voorlagen aangaande haar specifieke situatie, met betrekking tot dewelke uitdrukkelijk werd gemotiveerd in de betrokken beslissingen, zodat de verzoekende partij wist om welke reden deze elementen volgens de verwerende partij geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde. Dat hierover opnieuw zou moeten worden gemotiveerd in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook geenszins aangetoond, temeer nu de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die zij niet reeds had bijgebracht in het raam van de vermelde aanvragen. Overigens werden de beroepen die tegen deze beslissingen werden ingediend alle verworpen bij de arresten 163 173, 163 171 en 163 172 van 29 februari 2016.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, volgens welke bepaling bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan, stelt de Raad in eerste instantie vast dat uit hetgeen vooraf is gegaan al is gebleken dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand, dat daarover werd gemotiveerd in de beslissing houdende het ongegrond verklaren van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij dus op de hoogte is van de motieven desbetreffend. In die optiek moest de verwerende partij niet nog eens overgaan tot een motivering in de thans bestreden beslissing.

Verder voert verzoekster wel aan dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familieleven, maar zij toont op geen enkele wijze aan dat zij op het Belgisch grondgebied een dergelijk leven heeft, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij een belang heeft bij deze grief. Eén en ander klemmt overigens des te meer nu er in haar aanvraag op grond van artikel 9bis ook geen gewag werd gemaakt van een gezins- en familieleven.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt ten slotte niet op dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing zou moeten rekening worden gehouden met de integratie en verankering van verzoekster. Daar komt nog bij dat met deze elementen rekening werd gehouden in de beslissing op grond van artikel 9bis, maar dat deze er volgens de verwerende partij niet aan in de weg staan dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet in haar land van herkomst zou indienen waarna de integratie desgevallend in het kader van het daarop volgende grondheidsonderzoek zou plaatsvinden.

De schending van artikel 13 van het EVRM wordt, bij gebrek aan enige toelichting dienaangaande, niet op onvankelijke wijze aangevoerd.

2.1.4. De verzoekende partij heeft noch een kennelijk onredelijk, noch een onzorgvuldig, inconsistent of onwettig handelen aangetoond. Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. Het derde middel is gestoeld op de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, om de volgende redenen:

II.3.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.³

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.3.2. Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet

verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.3.3. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

2.2.2. Het risico op een onmenselijk of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst, omwille van de gezondheidssituatie van verzoekster werd, het weze herhaald, reeds onderzocht in het licht van haar aanvragen om medische regularisatie en zij maakt niet aannemelijk dat zij nog andere elementen heeft die verder zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij moet terugkeren naar haar land van herkomst, met name Kameroen.

Waar de verzoekende partij dienaangaande verder nog stelt dat er geen zekerheid bestaat omtrent het land waarnaar zij zal worden gerepatrieerd, meent de Raad dat zij niet aantoonst en dat uit de stukken van het administratief dossier evenmin blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de verwerende partij haar gedwongen zou wensen te verwijderen naar een land waarvan zij de nationaliteit niet heeft.

Met haar vage betoog brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat zij in haar land van herkomst, dan wel elders, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, terwijl een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet volstaat (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad merkt verder op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld, werden geschonden, het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. De verzoekende partij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat één van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden wordt geschonden en zij dus nood heeft aan een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Overigens dient er op te worden gewezen dat de kritiek in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op het moment dat zij het bevel krijgt, niet weet waarheen en op welke wijze zij uitgewezen zal worden en dat zij, wanneer zij het wel zal weten, hiertegen geen enkel middel meer zal kunnen inbrengen, een kritiek uit op een vermeende leemte in de wet, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Daarbij komt nog dat een beroep tegen de bestreden beslissing thans voorligt en dat de verzoekende partij zichzelf heeft beperkt tot eerder theoretische beschouwingen in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, terwijl niets haar in de weg stond één en ander te concretiseren. Dat zij niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM kan dan ook niet worden bijgetreden, temeer nu bij het sluiten van de debatten niet is gebleken dat zij reeds werd verwijderd van het grondgebied alvorens deze uitspraak zou zijn gewezen.

2.2.3. Noch een schending van artikel 3 van het EVRM, noch een schending van artikel 13 van het EVRM zijn aannemelijk gemaakt. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS